

ΕΤΣΙ ΘΑ ΣΩΣΟΥΜΕ ΤΗ ΦΕΤΑ

Χάραξη εθνικής στρατηγικής, αυστηροί έλεγχοι και στοχευμένες προωθητικές δράσεις για να παραμείνει ελληνική

του **Γιάννη
Καραγιάννη***

Αφορμή για τις σκέψεις που ακολουθούν στάθηκε αφενός ένα παλαιότερο άρθρο της Τάνιας Γεωργιοπούλου στην *Καθημερινή* αναφορικά με τις συνέπειες των επιδοτήσεων στην ελληνική γεωργία και αφετέρου η πρόσφατη συζήτηση στην Επιτροπή Παραγωγής και Εμπορίου της Βουλής για το πρόβλημα της φέτας, που προέκυψε από τις επικείμενες συμφωνίες με τον Καναδά, τη Νότια Αφρική και τις ΗΠΑ. Τι σχέση όμως μπορεί να έχουν οι επιδοτήσεις με τα παραδοσιακά μας προϊόντα;

Η εφαρμογή της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής (ΚΑΠ) τα τελευταία τριάντα χρόνια είχε καταστροφικές συνέπειες για την ελληνική γεωργία λόγω του καθεστώτος των

επιδοτήσεων. Οι αγρότες μας εγκατέλειψαν τις παραδοσιακές ελληνικές καλλιέργειες, όπως τα όσπρια και τα κτηνοτροφικά φυτά, και στράφηκαν σε επιδοτούμενα προϊόντα. Αποτέλεσμα της τακτικής αυτής ήταν οι αθρόες εισαγωγές αμφίβολης ποιότητας γεωργικών προϊόντων από κάθε σημείο του πλανήτη. Το 1961 η χώρα μας παράγαγε 12.586 τόνους φακές, το 1981 παράγαγε 8.451 τόνους και το 2011 μόλις 2.856 τόνους. Το ίδιο και στα ρεβίθια: 13.365 τόνοι το 1961, 12.694 τόνοι το 1981 και 2.200 τόνοι το 2011. Σήμερα εισάγουμε φασόλια από την Κίνα, μαυρομάτικα από το Περού και φακές από τον Καναδά.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες πόσο παραδοσιακά μπορεί να είναι τα μεταποιημένα μας προϊόντα και πόσο σοβαρά μπορούμε να διεκδικήσουμε τις σχετικές πιστοποιήσεις από την Ευρωπαϊκή Ένωση; Το ερώτημα είναι εύλογο, αν σκεφτεί κανείς ότι

ακόμη και ο παραδοσιακός μας χαλβάς παράγεται από εισαγόμενο σουσάμι. Ενδεικτικά αναφέρω ότι το 1961 η χώρα μας παράγαγε 6.374 τόνους σουσάμι, το 1981 έπεσε στους 1.572 τόνους και το 2011 παράγαγε μόνο 33 τόνους.

Ας πάψουμε να στρουθοκαμηλίζουμε

Η ίδια κατάσταση παρατηρείται και στην παραγωγή ξηρών καρπών, καθώς αμύγδαλα, φουντούκια, φιστίκια Αιγίνης κ.λπ. έμειναν εκτός επιδοτήσεων. Γι' αυτό σήμερα έχουμε μεγάλες εισαγωγές από τρίτες χώρες, καθώς και εισαγωγές καρυδιών από Αμερική, Γεωργία και Μολδαβία. Το ίδιο επαναλήφθηκε στην εγχώρια παραγωγή λεμονιών: από τους 216.874 τόνους το 1981 πέρασε σήμερα στους 70.314, με τις εισαγωγές να έχουν πλημμυρίσει την αγορά. Η ντομάτα δείχνει μια σχετική αύξηση, αλλά πρόκειται για τη βιομηχανοποιημένη,

Να προχωρήσουμε άμεσα στην ανατροπή της σχέσης 70 προς 30 γεωργίας - κτηνοτροφίας, να σταματήσουμε τις ενισχύσεις μη ανταγωνιστικών καλλιεργειών, να αναδείξουμε τα συγκριτικά πλεονεκτήματα της χώρας.

που ήταν επιδοτούμενο προϊόν. Παρόμοια πολιτική ακολουθήθηκε και στα κτηνοτροφικά, πρωτεϊνούχα φυτά (τριφύλλι, μπιζέλι, κουκί, ρεβίθι, λούπινο κ.λπ.), που αντικαταστάθηκαν από εισαγόμενη σόγια, βασική σήμερα ζωοτροφή. Έτσι, το ίδιο ερώτημα τίθεται και για τα κτηνοτροφικά μας προϊόντα. Πόσο παραδοσιακά μπορεί να είναι, όταν ο φυσιολογικός κύκλος (χωράφι - ζωοτροφή - παραγωγή - μεταποίηση - τυποποίηση) έχει διαταραχθεί;

Η περίπτωση της φέτας είναι ενδεικτική της παραπάνω προβληματικής κατάστασης, από τη στιγμή που η εγκατάλειψη των ντόπιων φυλών προβάτων, η αντικατάστασή τους κυρίως από γαλλικά και η χρήση σόγιας στο καθημερινό σιτηρέσιο των ζώων έβαλαν υπό αμφισβήτηση το εθνικό μας προϊόν, που σήμερα βάλλεται από παντού. Αδίκως; Όχι, αν αναλογιστούμε τι έπρεπε να είχαμε κάνει ως χώρα που δεν

κάναμε και τι πρέπει να κάνουμε από δω και πέρα. Ας πάσουμε, λοιπόν, να στρουθοκαμηλίζουμε και να επιρρίπτουμε ευθύνες σε τρίτους και ας αντιμετωπίσουμε το πρόβλημα ψύχραιμα και σοβαρά, με την απαραίτητη αυτοκριτική. Η ελληνικότητα της φέτας δεν θα χαθεί, αρκεί να προχωρήσουμε άμεσα στα παρακάτω βήματα:

- Χάραξη εθνικής στρατηγικής για το προϊόν με στήριξη της αιγοπροβατοτροφίας, γενετική βελτίωση ντόπιων φυλών προβάτων, χρήση πρωτεϊνούχων κτηνοτροφικών φυτών και επανακαθορισμός του προϊόντος. Φέτα είναι το παραδοσιακό μας ελληνικό τυρί που παράγεται αποκλειστικά από αιγοπρόβειο γάλα, ωριμάζει σε διάστημα δύο μηνών, χρειάζεται τέσσερα κιλά γάλα για ένα κιλό τυρί και η ποιότητά της εξαρτάται από την υψηλή ποιότητα γάλακτος, που οφείλεται στη μοναδική ελληνική χλωρίδα.

- Δημιουργία διεπαγγελματικής της φέτας, στο πρότυπο της ιταλικής παρμεζάνας και του αυθεντικού γαλλικού ροκφόρ, για τη διαφοροποίηση από τα άλλα λευκά τυριά, κυρίως αγελαδινά, και την εξασφάλιση προστιθέμενης αξίας του προϊόντος με την ανάδειξη των παραπάνω χαρακτηριστικών.

- Αυστηροί έλεγχοι στις εισαγωγές γάλακτος που προορίζεται για παραγωγή τυριών και αυστηροί έλεγχοι στις μονάδες παραγωγής φέτας για χρήση αγελαδινού, σκόνης και διαφόρων διογκωτικών που

αλλάζουν τη σχέση 4 προς 1 και δημιουργούν συνθήκες αθέμιτου ανταγωνισμού.

- Σύνδεση του τουριστικού προϊόντος με την πρωτογενή παραγωγή, τον πολιτισμό και την ελληνική γαστρονομία, με συνεχείς ελέγχους στις μονάδες εστίασης τουριστικών κυρίως περιοχών για χρήση αυθεντικής φέτας. Όταν ο τουρίστας στην Ελλάδα εθιστεί στο λευκό αγελαδινό τυρί, πώς θα πλησιάσει τη γνήσια φέτα στη χώρα του;

- Στοχευμένες προωθητικές δράσεις στις διεθνείς αγορές για ανάδειξη της γνήσιας φέτας από τους φορείς εξωστρέφειας και εγρήγορση της οικονομικής διπλωματίας σε κάθε παράνομη και καταχρηστική χρήση του ονόματος «αυθεντική ελληνική φέτα» από διάφορες εταιρείες παραγωγής λευκών τυριών.

- Υποβολή φακέλου στην UNESCO για τη φέτα ως στοιχείο της υλικής και άυλης πολιτιστικής μας κληρονομιάς στο πλαίσιο της μεσογειακής διατροφής.

Επειδή η περίπτωση της φέτας άπτεται του συνολικού ζητήματος της αγροτικής ανασυγκρότησης της χώρας, είμαστε υποχρεωμένοι να προχωρήσουμε άμεσα στην ανατροπή της σχέσης 70 προς 30 γεωργίας - κτηνοτροφίας, να σταματήσουμε τις ενισχύσεις μη ανταγωνιστικών καλλιεργειών, να αναδείξουμε τα συγκριτικά πλεονεκτήματα της χώρας για αυτάρκεια και εξωστρέφεια και να εκμεταλλευτούμε τις ευκαιρίες που προσφέρει η νέα ΚΑΠ. ■

* Βουλευτή Ιωαννίνων του ΣΥΡΙΖΑ.